

DOPIŠ PRO TEBE

NAKAŽLIVOST VÍRY

4/81

Úvaha matky dvou dětí, manželky skotského politika, o růstu víry, jak se o tom přesvědčila vlastními zkušenostmi.

Slýcháme, že násilí, rozvody, zločiny, nemravnost jsou nakažlivé. Je nakažlivé jen zlo? Násilí vzbuzuje nenávisť a zatrpklost. Rozvrat v rodinách a mezi lidmi vyrůstá často z neovládaného sobectví. SOBECTVÍ JE VÁŠEŇ PRO VLASTNÍ JÁ. Vášeň je vždy silnější než lhostejnost. Spíš se špatná vášeň obrátí v dobrou vášeň, než aby se ve vášeň obrátila lhostejnost – jak konečně čteme v Písmě sv.

Vášní křesťana je víra; jako každá vášeň se rodí v lidském srdci a tam také umírá. (*Autorka je anglikánka; my, katolíci, víme, že víra je milost, tj. dar Boží, který nabídne každému Bůh aspoň jednou v životě.*) » Beze mne nemůžete nic udělat, « řekl Pán. » Ne vy jste vyvolili mne, ale já vás ... « Tuto nabídku odmítne nebo přijme naše svobodná vůle a s pomocí Boží víru dál rozvíjíme – až se stane naším životem, naší vášní.)

VÍRA ROSTE OSOBNÍMI ROZHODNUTÍMI.

A není zdarma. Je to nejdražší zboží. Nedělní bohoslužby bez duchovního života nemají pro nás valnou cenu. Chceme-li » plnost života «, víru, která hory přenáší, musíme si ji zaplatit. Nedostatek této víry je příčina duchovního vyhladovění světa. Jen v živé víře je možné najít životní rovnováhu a spokojenost.

MŮJ OTEC ZTRATIL VÍRU na universitě v Oxfordu. Stal se úspěšným žurnalistou. Když se oženil a měl děti, stály jsme

každou neděli na schodech, a místo abychom šly do kostela, dostal každý z nás lžici piva.

Když mi byly čtyři roky, změnil otcův zážitek Krista celý náš život. Lidé tvrdí – aspoň někteří – že zázraky neexistují. Zažila jsem zázrak u nás doma (*tak zvaný zázrak milosti*). Během týdne se život naší rodiny úplně změnil. Přestaly hádky a hněv, nastal mír. My, děti, jsme už nebyly rušivý prvek, ale důvod k radosti.

NEBYLA TO POHÁDKA. Byl to výsledek draze vykoupeného rozhodnutí. Manželství mých rodičů se obrodilo. Otec se omluvil bratrovi za svou žárlivost. Brzo poté bratr padl. Otec vrátil nepoctivě nabyté peníze. A pak, – celých dvacet pět let – obětoval všechno, aby svůj zážitek Krista zprostředkoval druhým lidem, především své rodině, svým dětem.

STÁLO HO TO VŠECHNO. – Jako mzdu dostal odvážnou, bojovnou víru, která ho osvobozovala. Někdy s ním ani děti nesouhlasily. Ale víru ztrácejí často právě ti, kteří se řídí tím, co schválí druzí. VÍRA NENÍ NÁPLAST – VÍRA JE KŘÍŽ!

VE ŠKOLE JSEM BYLA NEŠŤASTNÁ. – Prosila jsem rodiče, aby mě vzali z internátu domů. Hned přijeli a otec řekl: » Aničko, je mi líto, udělali jsme chybu, že jsme tě sem dali. Ale nevezme-me tě odtud. Kdybychom to udělali, celý život by ses vyhýbala obtížím. « A zůstala jsem. Přispělo to k tvorbě charakteru.

NEVĚŘÍM, ŽE DNEŠNÍ MLÁDEŽ SE PŘÍLIŠ LIŠÍ OD MINULÉ. – Snad má víc možností podlehnout pokušení. Rodiče chtějí děti před pokušením chránit, nevěří totiž, že mu dítě odolá. Moji rodiče mě povzbuzovali k tomu, abych si vyšla do společnosti, ale zároveň mě varovali před nebezpečím. Pak mi ponechali volnost, jak se rozhodnu. Jejich důvěra ve mně probudila přání, rozhodnout se správně. Druzí se mi vysmívali: » To je puritánka. Chudák! Neví, co je pravá svoboda! « Odolat výsměchu je velmi těžké, snad nejtěžší vůbec. Ale odolala jsem. Dnes jsou někteří přátelé rozvedeni, mají problémy, a je divné, že se neobracejí o radu na ty, s nimiž protančili noc, ale na » ubohou puritánku, která neví, co je svoboda. «

TYTO ZKUŠENOSTI BYLY BOLESTNÉ. – Ale bez nich bych byla neobstála v krizích života a ztratila bych víru. VÍRA ČASTO ROSTE UTRPENÍM. Víím to z návštěvy rybářské rodiny, která ztratila příbuzné na moři. Silná víra této rodiny pomohla mně i jiným.

Je nakažlivá. V nejtěžších zkouškách života mluví Bůh k člověku nejzřetelněji. Když se bolesti vyhneme nebo ji udusíme, když nabídneme druhému povrchní útěchu, olupujeme ho o příležitost, aby si s ním mohl Bůh pohovořit. Nevědomky dusíme plamen víry a odnímáme křesťanství to, co má nejcennějšího, podstatného – totiž jeho kříž.

VÍRU NEMŮŽEME ZDĚDIT. – Dvě věci však víru mých dětí posilují. První – konfrontace se skutečností. Můj muž je často mimo rodinu. Jak to dětem vysvětlit? Brzo jsem je brávala do rodin rybářů a sedláků, voličů mého muže, a snažila jsem se jim vysvětlit, že tatínek je proto tak často mimo domov, aby mohl těmto lidem pomáhat. V starostech a péči o druhé lidi se stala dětem osobní oběť pochopitelná.

» **MÝM NEJOBLÍBENĚJŠÍM MÍSTEM V BIBLI JE UKŘIŽOVÁNÍ** « – řekl mi jednou můj synek. Tam k němu mluví realita života. O rodinném životě v našich vrstvách se nemluví právě příznivě. Nevyhneme se obtížím a požadavkům tohoto života, Ale přijdou-li, nesmeteme je – jako by neexistovaly, ale vyrovnáme se s nimi.

VÍRA ROSTE, KDYŽ SE SETKÁ SE SKUTEČNOSTÍ. – Kristus je skutečná moc, která se zabývá skutečnými problémy a řeší je.

Druhý zdroj víry je hovor s dětmi o **VLASTNÍM SELHÁNÍ**. Je to rána pro naši pýchu, ale posiluje to podivuhodně lidské vztahy. Kdo – jako já – udělal v životě mnoho chyb, má k dispozici velké bohatství zkušeností, které může předat druhým.

NADĚJE – VIDĚNÍ – DOBRODRUŽSTVÍ – to jsou plody víry. Touha po velkém dobrodružství je hluboce zakořeněna v lidském srdci. Jejím protikladem je snaha po jistotě: Udělej si pohodlí, nevzrušuj se, jen žádné riziko.

Avšak Bůh má pro mě úkol, který nemůže vykonat nikdo jiný. Dobrodružství postupuje takto:

1. Rozhodnutí odvážit se – risknout to.
2. Mnoho nakažlivé svobody a tvůrčí síly. Takoví byli první křesťané. Takoví máme být i my!
3. Pohotovost – vystoupit sám s činy – jakmile dobrodružství začalo.
4. Závěr dobrodružství je důležitý proto, aby další dobrodružství bylo svobodné. Uzavřeme-li dobrodružství mládí, jsme svobodni pro dobrodružství zralých let. Zakončíme-li dobrodružství života, jsme svobodni pro dobrodružství života za

hranicemi času. Pro rodiče, jejichž děti odrostly, je důležité najít to dobrodružství, které jim už Bůh připravil.

KAŽDÝ ČLOVĚK MÁ PRAVO NA PLNOST ŽIVOTA. – Nemůžeme tuto plnost hledat u člověka. Ale můžeme mu ukázat cestu. To je společná úloha a poslání všech křesťanů.

V druhé polovině tohoto století vidíme, jak svět bojuje o ducha a duši lidstva. Uvědomme si však, že stačí málo lidí, prokvašených duchem Kristovým, aby prokvasili těsto společnosti.

K ZAMYŠLENÍ

*Není škoda přítele, který zapomene, že ses s ním dělil o poslední sousto.
Lvíce rodí zřídka – ale zato rodí lvy.*

Lev odpovídá na dunění hromu, ne však na vytlá šakala.

Básníci znají i kraje, kde nikdy nebyli.

Proč vinit střelu, je-li tu střelec?

Od štíra je jediná pomoc – zašlápnout ho.

Zabiješ-li jednoho, půjdeš na popravu, zabiješ-li tisíce, budeš králem.

*Nezhyne rod, jenž věřit nepřestane – dědictví Otců zachovej nám
Pane!*

Své dotazy a připomínky pište na adresu :

VELEHRAD, Postfach 592, CH-8026 Zürich